

MONA KASTEN

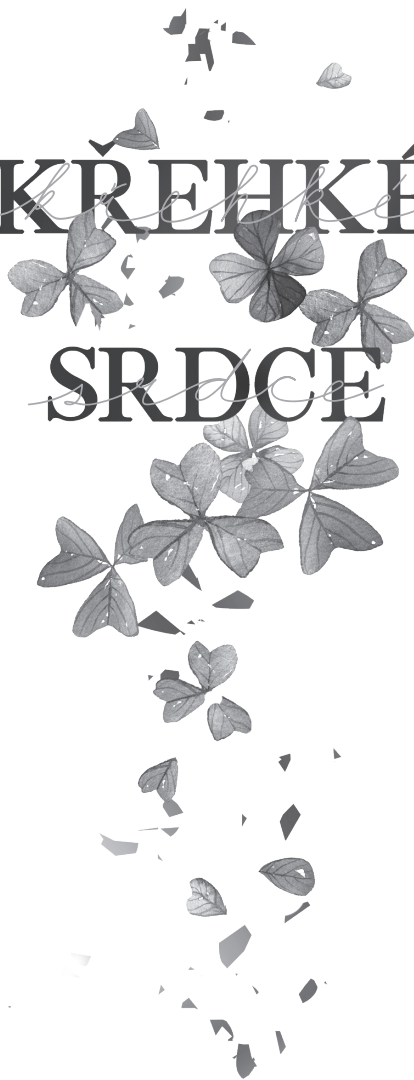
Křehké
KŘEHKÉ

Srdce
SRDCE

ROMÁN

Křehké
KŘEHKÉ

SRDCE
SRDCE

© 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Prešlová, 2024

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4782-5 (pdf)

MONA KASTEN

*K*REHKÉ
SRDCE

přeložila Kateřina Prešlová

Pro Tanju a Evu

PLAYLIST

Missing You • The Vamps

Memories • Conan Gray

Movies • Conan Gray

Lonely Heart • 5 Seconds of Summer

Take My Hand • 5 Seconds of Summer

Nights Like This (feat. Ty Dolla \$ign) • Kehlani

altar • Kehlani

Streets • Doja Cat

Fair • Normani

neverletyougo • Role Model

How Does It Feel • Brandin Jay

you broke me first • Tate McRae

Ring (feat. Kehlani) • Cardi B

Unerreichbar weit • Joris

Call Me Lover • Sam Fender

PROLOG

ROSIE

Srpen

Adame,
nemusí tě to mrzet. Jsem na tebe neuvěřitelně pyšná, že sis našel pomoc. Přeju ti jen to nejlepší a v myšlenkách tě budu provázet na každém kroku, i když chápu, že jsi za tím tu tlustou čáru udělat musel. Kdybys cokoli potřeboval, nikdy se neboj za mnou přijít.

Tvoje
Rosie

Přečteno

Září

Adame,
ještě mě něco napadlo – teď, když o tom přemýšlím už víc než měsíc – a je pro mě důležité, abys to věděl:

V žádném případě jsi mě neokrádal o čas. Byl jsi jeho přidanou hodnotou, se svým suchým humorem, tím, jak jsi

mi naslouchal a rozuměl mi jako nikdo jiný, se svými dolíčky ve tvářích a všemi těmi laskavými věcmi, které k tobě patří. Znamenáš pro mě hodně. Přála bych si, abych ti to mohla nějak vysvětlit.

Tvoje
Rosie

Přečteno

Říjen

Adame,
už jsem se odstěhovala, tvoje království patří tedy zase tobě, až se vrátíš zpátky. Jen jsem chtěla, abys to věděl. Opravdu doufám, že už se cítíš líp. A ještě bych ti ráda připomněla, že to, co jsem řekla při našem posledním telefonátu, pořád platí:

Chybíš mi.
Hrozně mi chybíš.

Přála bych si dostat šanci, abych ti mohla dokázat, že tvoje srdce by u mě bylo v bezpečí.

Tvoje
Rosie

Tato zpráva nemohla být doručena.

A D A M

Srpen

Dali mi sešit, kam si mám zapisovat pokroky. Super. Fakt super. Můj dnešní pokrok? Podařilo se mi zvracet do záchodu

místo vedle něj. Kromě toho mi na hodinu dali mobil, jen abych se podíval, že mi napsaly stovky lidí. Zajímal mě jen jeden z nich.

Rosie.

Vždycky jen Rosie.

Ale vím, že to nemá smysl. Nemá to budoucnost. Stejně jako celej můj posranej život.

Září

Pořád ještě nemůžu spát a vidím věci, který vidět nechci, protože o tom pořád musím mluvit. Pomalu mě přechází chuť. Je to zatraceně náročný. Nejtěžší věc, co jsem kdy zažil. Každý den je boj. Třesou se mi ruce. Každý týden trochu přiberu. Srdce mi ustavičně buší a občas mám dojem, že jsem snad dostal infarkt. Ve slabších chvílích si přeju, aby to byla pravda. Nevím, jak dlouho tohle ještě vydržím. Ale potom myslím na kluky. Na mámu s tátou. A na Rosie, i když to nechci.

Nejsem člověk, jakýho si zaslouží. Ale snažím se to změnit, ať to bolí, jak chce. A ono to bolí.

Panebože, tak hrozně to bolí.

Říjen

Mám toho před sebou tolik. Novou práci. Další možnosti. A nový léky.

Ted', když jsme konečně našli něco, co snesu, je to trochu lepší. Už pár týdnů se nenávidím o něco míň a srdce mi tluče klidně a rovnoměrně. Zkousím další věci, jak mi radil Johar. Maluju. Čtu. Píšu nové písničky. I když mi všechny tyhle věci prospívají, pořád ještě se cítím dost blbě. Bojím se dne, kdy odtud vylezu a spadnu do starých kolejí. Můj terapeut na to

vymyslel pěknou metaforu. Říkal, že moje závislost ztichne, když na sobě budu dál pracovat. Tak, aby se do popředí dostaly důležité věci. Ty jsou jako dobrá písnička. Melodie, která přivede na koncert na stadion desetitisíce lidí. Závislost je naproti tomu ten statický šum v pozadí – je tam, ale dá se snadno vytěsnit, až ho jednou přestanu vnímat.

Už tomu skoro začínám věřit.

Skoro.

ADAM

Představoval jsem si to jinak.

Po třech měsících v léčebně jsem si myslel, že odtud vypočoduju se vztyčenou hlavou. Vyléčený. Bez problémů. Že budu šťastně nastavovat tvář slunci.

Skutečnost ale vypadala jinak.

Místo abych odešel hlavním vchodem, museli mě odvézt maličkým výtahem do podzemní garáže, protože venku ustavičně dřepěli novináři a čekali jen na to, aby mohli pořídit další zbídačenou fotku. Přitom se jim to už nesčetněkrát podařilo, to mi bylo jasné. Znal jsem ty obrázky. Lidi jako já, s kapucí přetaženou přes hlavu, jejichž popelavě bledé tváře se v nějakém úhlu většinou daly rozeznat. Z těch fotek bylo na první pohled zřejmé, jak zlomení ti lidé jsou. Bylo na nich vidět, že svedli boj se závislostí, a zaplatili za to nemalou daň. Bylo to vidět i na mně. Poslední měsíce mě stály hodně. Nejdřív abstinenční příznaky, které se projevovaly jako poruchy spánku, závratě, bušení srdce a silná nevolnost. A pak začalo to nejhorší: musel jsem mluvit. Bolestivě odloupli každičkou vrstvu mého já, zamíchali je a nakonec zase jen tak nahrubo

sešili, takže jsem se ve výsledku cítil všelijak, jen ne vyléčený, spíš jako Frankensteinovo monstrum. Pohromadě mě držely čerstvé, syrové stehy a já věděl, že bude zapotřebí ještě hodně času, než se budu třeba jen náznakem cítit zpátky ve své kůži.

Kdyby mě teď někdo vyfotil, byla by na tom obrázku jen troska. Troska postrádající tvar, s pramínky vyšisovaných vlasů, bledým obličejem a skleslými rameny. Někdo, kdo jen s vypětím všech sil přestál trpkou bitvu.

Zíral jsem na svítící tlačítka proti mně a vyhýbal se očím personálu. Jediné, po čem jsem toužil, bylo co nejrychleji dojít k autu, nastoupit a nepozorovaně z tohoto místa zmizet. Protože to, v co jsem doufal, se nestalo. Nepřipadal jsem si uzdravený ani jsem neměl pocit, že se odteď bude můj život zase pohybovat ve správných kolejích. Problémy tu byly pořád. Během těch tří měsíců v léčebně se zlepšily, to nepochybně, ale byly tu pořád. Stejně jako všechno ostatní, co na mě čekalo venku.

Před očima se mi zjevovaly nesčetné tváře. Všichni ti lidé, které jsem opustil a zklamal. Viděl jsem Thorna, Buckleyho a Hunta. Leah. Svoje rodiče. A taky další tvář, jejíž podobu jsem nechal mizet v plamenech, jakmile se v mých myšlenkách začala objevovat.

Nemysli na ni, napomínal jsem sám sebe, když se dveře výtahu otevřely. *Ne teď. Už nikdy.*

Tahle slova se pro mě v posledních měsících stala novou mantrou. Pořád a pořád jsem si ji vtloukal do hlavy, což – připouštím – rozhodně nebylo snadné. Johar, můj terapeut, mě ujišťoval, že bude úplně v pořádku, když přestanu sám se sebou bojovat, že v téhle životní etapě to můžu s klidem nechat plavat, ale to, co jsem už léta dělal, prostě nešlo tak snadno setřást za tak krátkou chvíli.

Nechtěl jsem myslet na Rosie. Prostě jsem nemohl. Protože vidět ji nebo na ni jen pomyslet znamenalo, že se v mé

hrudi s hlasitým řevem probudila panika, vztek a touha. A to jsem nedokázal snášet, dokud všechny dny probíhaly v duchu boje proti závislosti.

Zaplašit každičkou myšlenku na Rosie sice bolelo, ale dalo se to nějak ustát. Alkohol naproti tomu pořád ještě ovládal příliš mnoho mých myšlenek. Momentálně jsem se nepotřeboval napít, ale už týdný jsem se děsil chvíle, kdy budu muset léčebnu opustit. Báł jsem se návratu do světa, kde byla hračka dolít si do placatky první chlast, co bude po ruce.

Přejel jsem si rukou po hrudníku. Srdce mi najednou začalo tlouct jako splašené. Snažil jsem se to ignorovat a vešel se dvěma zaměstnanci do podzemní garáže. Pár metrů přede mnou stálo černé SUV s tmavými skly – řidič, kterého pro mě poslali. Rovnal právě moje tašky do auta, krátce nám pokývl, pak zaklapnul víko zavazadlového prostoru, přešel k zadním dveřím a otevřel je.

Obrátil jsem se k personálu léčebny a pokynul jim na rozloučenou. V tom okamžiku jsem koutkem oka zahlédl pohyb. Zamračil jsem se a otočil se zpátky k autu – a ztuhl.

Z vozu vystoupila žena. Byla víc než o hlavu menší než já, vlasy obarvené šedým melírem a na rtech ten nejvřelejší úsměv na světě.

Nakrčil jsem čelo a ptal se sám sebe, jestli mě nešálí zrak. Pootevřel jsem ústa, ale nedokázal jsem ze sebe vypravit ani slovo, zatímco se k nám ta žena blížila. Viděl jsem, jak se jí oči zalévají slzami, a pořád ještě jsem stál jako solný sloup. Když ke mně došla, ani vteřinu neváhala a objala mě. Byl to ten jediný člověk, od kterého jsem to snesl. Jediný člověk, u něhož jsem přitom nepociťoval odpor. Přesto se mi v první chvíli nepodařilo objetí opřítovat. Pořád jsem se nemohl pohnout.

„Mami?“ vysoukal jsem ze sebe. Na nic víc jsem se v tu chvíli nezmořhl. Maminka mě objímala, do nosu mi stoupala

důvěrně známá vůně domova a ona mě konejšivě hladila po zádech.

„Všechno bude v pořádku, zlato,“ šeptala.

Konečně jsem mohl pohnout rukama. Zvedl jsem je a vzal ji do náruče. Unaveně jsem nechal hlavu klesnout na její rameno. Už jsem neměl sílu. Nevěděl jsem, kde ji mám brát.

„Všechno bude v pořádku,“ opakovala. „Jsem u tebe.“

Sevřel jsem ji víc a zavřel oči, protože mě začaly příšerně pálit. Držel jsem se mámy, která mě dál ujišťovala, že všechno bude dobré.

Jak jsme tam tak stáli v objetí, hlavou mi proletěla jediná myšlenka.

Nejsem na to sám.

2

ROSIE

Bylo období vyhlašování cen. To znamená, že následovalo jedno předávání za druhým. A já tedy musela pracovat bez přestání, což bylo vlastně praktické, protože práce pro mě byla rozptýlením. Mohla jsem se do ní stoprocentně ponořit a jen zřídka jsem ji opouštěla.

Dnešní večer byl příležitostí se vynořit.

Červený koberec na předávání *World Music Awards* zářil oslnivým odstínem tyrkysové. Ohlašovali jednu celebrity za druhou a reportéři kolem mě vystrkovali lokty, aby si chránili svá místa u zábran s větším tělesným nasazením, než jsem sama považovala za nutné. Naštěstí jsem tu nebyla sama. Mrkla jsem přes rameno na Bodhiho. Podle jeho sevřených rtů jsem usoudila, že zrovna také vyfasoval ránu do žebber.

Když si všiml, že se na něj dívám, trochu se pousmál. „Všechno v pohodě, šéfko?“

Od doby, co jsem ho před dvěma měsíci zaměstnala, mi Bodhi ustavičně říkal „šéfko“. Zpočátku to bylo divné, ale dneska už jsem si na to zvykla.

„Jo. Jen budu mít zítra nejspíš modřiny na žebrech.“

Bodhi se okamžitě podíval přivřenýma očima na novináře vedle mě. Zřejmě se domníval, že ho tím zastraší, ale jeho vytáhlá figura a dlouhatánské končetiny rozhodně výhrůžně nepůsobily. Spíš připomínal lenochoda. To se ovšem týkalo jen jeho vzhledu, nikoli práce. S Bodhiho podporou jsem se mohla zase postavit na nohy a udržet svůj pořad v chodu, když Kayla odešla. Dneska měl funkci kameramana; těžký přístroj se mu pohupoval na rameni a já držela v ruce mikrofon s nápisem *Show Rosie Hartové*.

Už jsme tu byli několik hodin a mně už stékaly čůrky potu po krku. Na konec října bylo i tak dost teplo, ale v tlačenci u zábran bylo podle mě ještě o pár stupňů víc. Kromě toho jsem měla dojem, že jsem přišla zbytečně. Už pár měsíců se sledovanost mojí show zase zvedala, ale nebylo to vůbec snadné. Jednak proto, že jsem v hlavě pořád měla ten zpackaný rozhovor se Scarlet Luck. A taky proto, že jsem přišla o svou asistentku produkce a někdejší kamarádku Kaylu, která odešla k MCT a dneska tam vedla svůj vlastní, velice propagovaný pořad. Spolu se svým šéfem Michaellem Seymourem mi odlákala nejen důležité klienty, ale v zákulisí také šířila zvěsti o tom, jak je moje práce neprofesionální. Přišla jsem o řadu sponzorů a bylo čím dál těžší dostat do pořadu renomované umělce.

Důsledky se projevíly i dneska. *Show Rosie Hartové* byla nezávislá – nestála za námi žádná velká společnost –, proto se u nás na tyrkysovém koberci skoro nikdo nezastavil. Téměř všichni pozvaní hosté kolem nás prošli a zůstali raději stát u bojovníků s tvrdými lokty nalevo a napravo od nás. Alespoň doposud.

„Přichází Ashley Cruzová,“ ohlásil jeden z pořadatelů na koberci s rukou na sluchátkách. Něco štěkl do mikrofonu před ústy, pak si podle poznámek na papírku zkontroloval, který reportér si přeje hovořit se kterou hvězdou. V příštím

okamžiku proběhl kolem nás směrem k budově, kde se konala celá akce.

„Ashley jsme měli na seznamu my, ne?“ zeptal se Bodhi za mnou a já přikývla. S Ashley jsme se znaly a náš společný rozhovor dopadl dost dobře, proto jsem si dokázala představit, že nás neobejde obloukem.

Odhrnula jsem si vlasy z obličeje a začala se ovívat kartičkami, na nichž jsem měla sepsanou řadu otázek. Obvykle jsem do rozhovorů vkládala trochu osobní pohled. To na takové akci jako dnes bohužel nešlo, protože na červeném koberci nikdy není prostor pro otázky, které jdou pod kůži. Místo toho jsem se musela spokojit s dotazy ohledně aktuálních projektů, téhle konkrétní události a nominovaných umělců.

Mrkla jsem do kartiček. Jindy jsem si otázky pamatovala. V poslední době jsem ale začala mít děravou hlavu. Zjevně v ní nebylo místo na to, abych se něco učila nazpaměť. Proto jsem spoléhala na kartičky. Když jsem si otázky znovu pročítala, reportéři a fotografové kolem nás začali hlasitě vykřikovat. Zvedla jsem zrak a spatřila Ashley Cruzovou vystupovat z černé limuzíny, která zastavila kousek od tyrkysového koberce. Lidi za zábranami doslova zešíleli a hulákali jeden přes druhého. Kdybych na tom koberci stála já, vůbec bych netušila, co mám dělat, a z té spousty blesků by se mi nejspíš zatočila hlava. Ale Ashley byla dokonalá profesionálka. Koneckonců podobné akce navštěvuje už od dětství.

V přiléhavých fialových šatech, které jí měkce splývaly kolem těla, vypadala jako z pohádky. Tmavé vlasy se jí ve velkých hedvábných lóknách vlnily na ramenou a obličej měla nalíčený výrazným make-upem v tmných barvách. Usmívala se do fotoaparátů, nejdřív z jedné strany na druhou, pak se otočila a vrhla pohled přes rameno, takže byl vidět hluboký výstřih šatů na zádech, sahající až ke kostrči. Fotografové se mohli zbláznit, vykřikovali její jméno pořád hlasitěji

a za několik vteřin hra skončila. K Ashley přistoupila tisková mluvčí a krátce se dotkla její paže, přitom jí něco pošeptala do ucha. Ashley přikývla a vyhnula se řadám reportérů, kteří s ní chtěli natočit interview.

„Hned budeme na řadě,“ zahuhlal Bodhi a já se narovnal v ramenu. Začala jsem být rozrušená, ale tenhle pocit jsem potlačila. Ashley a já – jsme se znaly. Jednou už byla u mě v show a na večírku k vydání nové desky...

Další myšlenku jsem zapudila hned v zárodku, sotva jsem v žaludku ucítila temný záchvěv.

Ne, na ten tehdejší večírek teď nesmím myslet. Kdybych to udělala, nevyhnutelně by začaly vyplouvat další vzpomínky. Takové, které souvisejí s hudbou. S noční procházkou. S velice osobním rozhovorem pod hvězdnou oblohou. Se slibem, který mezitím ztratil platnost. Nic z toho jsem v tuhle chvíli nemohla potřebovat.

Párkrát jsem zamrkala a přiměla se k úsměvu. Před námi byl už jen jeden člověk, slyšela jsem, jak Ashley odpovídá na otázku. Znovu jsem mrkla do kartiček.

Netrvalo dlouho a přikročila k nám tisková mluvčí, která navigovala Ashley naším směrem. Podívala jsem se na Bodhiho, abych se ujistila, že má zapnutou kameru.

„Teď jsme na řadě my,“ řekl a ukázal zvednutý palec.

Přikývla jsem a obrátila se k tyrkysovému koberci. Ashley už si mě všimla. Zešíroka se na mě usmála a několika kroky byla u nás. Díkybohu se u nás skutečně zastavila.

„Rosie, ahoj!“ Letmo mě objala a naznačila polibek na tváře. „Tak ráda tě vidím.“

Trochu mě to zaskočilo, ale pokoušela jsem se to na sobě nedat znát. Kamera běžela. Teď jsem musela být profesionální. „Taky tě ráda vidím. Vypadáš neskutečně!“

Ashley zářila a maličko se poklonila. „To je od tebe milé, díky.“

„Nejprve bych ti chtěla pogratulovat k nominaci na dnešní večer,“ řekla jsem s úsměvem. „Jaký máš pocit z toho, že nominovali tvou velice osobní desku *First Dreams*?“

Ashley si přitiskla obě dlaně k obličejí a zavrtěla hlavou, jako by tomu pořád ještě nemohla uvěřit.

„Je to velká čest. Ještě jsem z toho úplně pať. Ta deska je jiná než všechno, co jsem dělala předtím. Je na ní znát, že už jsem dospělá a vydala jsem se jiným směrem. Nejdřív jsem měla strach, ale poslední měsíce mi ukázaly, že jsem k tomu neměla důvod.“

„Jak se ti podařilo ten strach překonat?“ Tu otázku jsem sice na kartičkách neměla, ale chtěla jsem využít šanci.

„Myslím, že všichni občas máme pochybnosti. Jen jim nesmíme propadnout a nechat se převálcovat. Když se to stane, člověk už nic nového nevytvoří. Přitom právě tohle lidi tam venku potřebují: umění. Ať už hudbu, nebo jinou tvorbu. Snažila jsem se do té desky nacpat všechny svoje emoce a zpracovat věci, na které jsem nemohla zapomenout ani po všech těch letech. Bylo to jako zakázané uvolnění.“

Už jsem se chystala vyslovit další otázku, když si tisková mluvčí poklepala na hodinky. Ashley ji pohybem ruky zarazila a dál na mě hleděla s očekáváním, že se mi srdce rozbušilo až v krku. Chce u nás ještě zůstat! To jsem musela využít, takovou šanci nedostane každý. Zároveň jsem v nitru pocítila tlak, ze kterého mi vyschlo v ústech. Přestože si obvykle připadám jako ve svém živlu, když jsem v akci a rozhovor běží, teď jako bych měla v hlavě prázdno.

Chtěla jsem se podívat do kartiček, ale jakmile jsem to udělala, první z nich mi vyklouzla a odletěla přes zábranu na tyrkysový koberec. Tiše jsem zaklela a snažila se situaci ustát. Před všemi těmi lidmi nesmím mít okno, a už vůbec je zakázáno klít.

„Držet palce,“ syknul Bodhi za mými zády.

Zamrkala jsem. Pak jsem se zhluboka nadechla a znovu zvedla mikrofon k ústům. „A komu budeš dneska večer držet palce?“

Přisunula jsem mikrofon k Ashley. Pořád ještě se profesionálně usmívala, ale její pohled teď vypadal vážněji, téměř naléhavě. „Samozřejmě všem těm úžasným ženám v mé kategorii. Je obrovská čest být nominována spolu s nimi. A hodně štěstí přeju taky skupině Scarlet Luck, která může získat ocenění „Album roku“. Ta deska je velkolepá a kluci by si vážně zasloužili odnést si tu věčičku domů.“ Ukázala na kameru stisknuté pěsti, zatímco mně se sevřel žaludek. Usmívala jsem se jen s velikým přemáháním, skoro jsem nemohla dýchat.

„Já ti každopádně taky držím palce a přeju ti skvělý večer.“ Má slova zněla prázdně, téměř hořce, ale doufala jsem, že si toho nikdo nevšimne.

„Děkuji ti!“ Ashley zamávala do kamery. Krátce na to Boddhi sklopil objektiv dolů.

Tisková mluvčí si opět poklepala na hodinky, ale Ashley dál stála u nás. Přistoupila ještě o krok blíž k oddělovací pásce a položila mi ruku na předloktí. Byl to jen lehounký dotek, přesto jsem strnula.

„Je s tebou všechno v pohodě, Rosie? Vypadáš poblehle,“ zašeptala tak, aby ji ostatní určitě nemohli slyšet.

V hlavě mi naskakovaly nejrůznější fráze.

Všchno běží, jak má.

Je mi jen trochu horko.

Já už to nějak zvládnu.

Jenže Ashleyin upřímný zájem a fakt, že se mi ve svých interview svěřila s některými pravdami ze života i se svými problémy, mi nedovolily ta nicneříkající slova vypustit z úst. V hnědých očích jsem viděla porozumění, které mi naznačovalo, že si docela jistě všimla mých kruhů pod očima

a pobledlé pleti. Neměla jsem v úmyslu jí lhát. Tak jsem jen nejasně pokrčila rameny.

Ashley se na mě dál soucitně dívala, když se její tisková mluvčí chopila slova. „Půjdemě dál, Ash,“ popohnala ji netrpklivě.

Ashley na mě a Bodhiho ještě vrhla spěšný úsměv a pak se přesunula k dalšímu mikrofonu.

Já tam mezitím stála a lámala si hlavu s tím, jak moc špatně se mi daří zachovat tvář, když dokonce i téměř cizí osoba jako Ashley mě prokoukla.

„Všechno v cajku, šéfko?“ zeptal se za mnou Bodhi.

Sevěřela jsem víčka. Ne, nic nebylo v pořádku. Necítila jsem se dobře a bála se, že se každou chvíli sesypu. Nevěděla jsem, jak to tady mám zvládnout, když se uvnitř cítím tak ztrhaně. Ale takhle jsem přežívala už víc než tři měsíce. Jednou si na to zvyknu. Nemůžu poslat svoji kariéru k šípku jen proto, že mám zlomené srdce. To bych neudělala.

„Všechno je super. Jen si potřebuju loknout vody, než uděláme další rozhovor.“

Ještě než jsem větu dokončila, podal mi Bodhi otevřenou láhev.

Přidělili nám místa v jedné z posledních řad nahoře. Bez obrazovek po obou stranách scény odtud nebylo z dění vpředu vidět skoro nic, ale dobré bylo, že tady vzadu měli téměř výhradně místa další zpravodajové. Znamenalo to, že jsem se mohla s klidným svědomím sesunout do sedadla a pokud možno si natáhnout nohy. Bodhi se pokoušel o totéž, jenže byl tak vysoký, že koleny narážel do sedadel před námi. Teď vedle mě seděl rovně jako svíčka, zatímco já jsem se na svém místě vyčerpáním zhroutila do beztvareho klubka.

Představení už začalo. Na jevišti divadla Microsoft Theater stály slavné herečky a herci a ohlašovali vítěze a vítězky

v různých hudebních kategoriích, ale já byla v myšlenkách pořád ještě u rozhovoru s Ashley.

Když rozhovor skončil, dál jsem mechanicky stála u zábrany a pokoušela se imitovat absolutní nasazení, přesto se u nás už žádná z hvězd nezastavila. Bylo to ponižující a taky dost smutné, ale brala jsem to s klidem, protože jsem byla naprosto vyřízená. A byla jsem si jistá, že z nahrávky toho jediného interview, které jsme dokázali natočit, bude moje rozpoložení jasně patrné.

Bylo to nepříjemné. Tohle nebyl první červený koberec, kdy mi nebylo nejlíp. Už jsem zažila jiné akce, kam jsem šla s horečkou nebo jinak nalomeným zdravím jenom proto, že jako malý pořad jsem si takovou příležitost nemohla nechat proklouznout mezi prsty. Ale na žádném z těch večerů jsem se necítila – nebo se nepředvedla – tak blbě jako dneska.

Na druhou stranu, bylo se čemu divit? Takhle to šlo už víc než tři měsíce. A žádné zlepšení nebylo v dohledu. Mohla jsem jen pokračovat dál, nic jiného mi nezbývalo. Pořád dál. Ale byla jsem unavená. Neskutečně unavená a...

Pak jsem ucítila lehké štouchnutí do ramene. Lekla jsem se a začala se rozhlížet, až jsem si všimla Bodhiho pohledu.

„Donesl jsem ti kolu, šéfko,“ řekl a podával mi láhev. „Zdálo se mi, že by ti bodla. Koneckonců tady ještě pár hodin strávíme.“

Protřela jsem si oči. „Jak dlouho jsem spala?“

„Jenom čtvrt hodinky nebo tak nějak.“

S určitou prodlevou jsem si vzala láhev a vděčně se napila, abych spláchla škrábání v krku. „A tys mě prostě nechal spát?“

Bodhi vážně přikývl. „Vypadala jsi šíleně vyčerpaně. Mně taky často pomůže, když si schrupnu. Ale nesmí to trvat dýl než dvacet minut, jinak je mi pak hůř než předtím.“

Zamumlala jsem cosi na souhlas a otočila hlavu zpátky do publika. Ze svého místa nahoře jsem skoro nikoho

nerozeznala, v první řadě jsem identifikovala jen Ashley, a to jen díky tomu, že jsem poznala její šaty. Teď však byla v sále taková tma, že už jsem neviděla vůbec nic. Na pódiu právě pouštěli sestřih z kategorie country hudby, vždycky promítlí obrázek a zahráli kousek písničky. Byla jsem ráda, že je tma. Jinak by Bodhi viděl moje tváře zrudlé hanbou a to by mi vážně nebylo po chuti.

Nikoli poprvé jsem si kladla otázku, co si o mně Bodhi asi musí myslet. Od doby, kdy u mě začal pracovat, jsem byla duchem nepřítomná tolikrát, že bych to na prstech nespočítala. Často jsem usnula u psacího stolu, protože jsem byla v noci neustále vzhůru, a při nahrávání reklam pro sponzory jsem tak často zapomínala text, že jsem pak všeho nechala a vrátila se k tomu pozdě večer, když už Bodhi ze studia dávno odešel.

Někde hluboko v podvědomí mi bylo jasné, že jsem asi nejhorší šéfová na světě. Zároveň mi to bylo podivně ukradené. Ještě před pár měsíci jsem si o sobě myslela, že jsem vlastně docela dobrá šéfová – a to mě dovedlo až sem. Na dno mého života. Sice se k tomu přidal ještě jeden celkem podstatný faktor, ale způsob, jakým mi Kayla svou zradou zlomila srdce, byl skoro stejně bolestivý jako ten dopis na rozloučenou, o němž jsem v žádném případě přemýšlet nechtěla. Bohužel jsem ho četla tolikrát, že už jsem ho znala nazpaměť, a ta slova mi strašila v hlavě v nejméně vhodných okamžicích. Třeba když jsem se chystala jít spát. Nebo když jsem si donesla kafe. Nebo uprostřed interview pro *Show Rosie Hartové*.

Přál bych si, abych mohl dodržet slib, který jsem ti dal, ale nejde to. Nemůžu se k tobě vrátit.

Právě takhle slova se mi ustavičně honila hlavou. Moje tělo pak většinou zatoužilo schoulit se bolestí. Na začátku jsem také prolévala potoky slz, ale po tolika týdnech už mi jednoduše žádné nezbyly. V podstatě jsem je vyplakala a stalo se ze mě zombie, které přežívalo jen díky kofeinu.

„O co jsem přišla?“ zeptala jsem se nevýrazně.

„O moc ne. Jen vystoupení Menace.“

Pohrdavě jsem protáhla koutky. Menace byl bývalý přítel Ashley Cruzové a naprostý idiot. V tomhle jsem nedokázala být objektivní, protože jsem stála stoprocentně na straně Ashley. Zcela nepokrytě ji podváděl a pak to ještě dlouho popíral. Jeho hudbu jsem už z principu považovala za špatnou.

„V půlce představení si roztrhal tílko. Taky to vypadalo, že si něco načmáral fixou na hrudník. Odtud to nebylo dobře vidět. Ale tam dole si pár lidí připlácló ruce na pusú,“ pokračoval Bodhi.

Okamžitě jsem vytáhla mobil a podívala se na Instagram. Z oficiálního účtu své show jsem si předplatila pár stránek s novinkami a rychle jsem našla, co jsem hledala. Když jsem ty fotky spatřila, otevřela jsem pusú zděšením.

Byl na nich Menace, jak si trhá tílko a cení přitom zuby, aby předvedl, jaké na nich má stříbrné mřížky. Na hrudi vedle tetování opravdu přibýlo ještě něco dalšího. Černá písmena, mírně rozmazaná, ale přesto jasně zřetelná.

Klidně řvi dál, ty svině.

Bylo absolutně jasné, komu jsou ta slova určená.

Podívala jsem se dopředu a natáhla krk, přimhouřila oči a čekala, až světla osvětlí přední řadu. Místo, kde seděla Ashley, bylo teď prázdné.

Zaklela jsem. Nikdo by si nezasloužil to, co jí tenhle chlap udělal. Byla to milá dívka, bojovnice a úžasná hudebnice, prošla si vážnými psychickými problémy, které pořád ještě řešila, proto byla pro mladé publikum obrovským příkladem.

„Co si ten magor vlastně dokazuje?“ zavrčela jsem a všimla si, jak se ke mně Bodhi naklonil. Podala jsem mu mobil, aby se podíval, co měl Menace napsáno na hrudníku.

„Proboha. Má místo mozku nasráno?“

Obepnula jsem láhev s kolou tak pevně, že mi zběly klouby na prstech. „Nechápu, jak se někdo může takhle chovat. Vždyť ten blbec ji podváděl. Zlomil jí srdce, všude trousil detaily z jejich intimního života a teď jí chce zničit tak důležitou událost. Já to nechápu.“

„Zjevně má nějaký komplex.“

„To ale není důvod, aby ji urážel na veřejnosti před milionem lidí a takhle ji ztrapnil. Všichni budou vědět, že to byl vzkaz pro ni.“

Bodhi přikyvoval. „Taky mi to připadá jako sprostárna. Ale co proti tomu chceš dělat? Spousta rapperů se takhle předvádí. To by jim nikdo nesměl dávat prostor v médiích, ale svojí přítomností a takovými výstupy přitahují moc velkou pozornost.“

Odložila jsem kolu do držáku vedle sebe a založila si ruce na hrudi. Žízeň mě v každém případě přešla.

„Někdy tuhle branži nenávidím.“

„To nejsi sama.“

Náhle se sálem rozlehl dunivý aplaus. Trhla jsem sebou a Bodhi vedle mě taky. Nesoustředěně jsem zastrčila telefon do kabelky a zadívala se před sebe.

Ramena mi ztuhla, srdce mi bušilo až v krku.

Na obrazovkách vedle pódia se objevily fotky Scarlet Luck. Vyhráli.

Oni vážně vyhráli v kategorii „Album roku“.

I když se dnes večer nemohli dostavit všichni osobně, viděla jsem, jak mezi řadami kráčí dopředu tři postavy, zatímco v pozadí hraje *Hollow*, titulní song jejich desky.

Nejdřív jsem byla skoro v šoku. Ten zpackaný rozhovor, nervové vypětí, fakt, že jsem vyčerpáním usnula a zesměšnila se tak před Bodhim, dopis na rozloučenou, který jsem nemohla pustit z hlavy, a teď ještě Scarlet Luck... to bylo trochu moc.

Skupina vyšla na scénu za zvuků písně, kterou jsem poprvé slyšela na večírku k vydání desky a kterou si budu už navždycky spojovat s tím osudným večerem. S večerem, kdy se mezi Adamem Sinclairem a mnou něco změnilo.

S večerem, kdy mi poprvé otevřel svou duši.

S večerem, který v našem příběhu představoval obrovský milník. V příběhu, který dospěl ke konci příliš brzy a nečekaně.

To, co vidíš, taky dostaneš, Rosie, řekl mi Adam tehdy. A já odpověděla: *Vidím toho spoustu.*

Na tom se až do dneška nic nezměnilo. Adam byl pořád jedním z nejúžasnějších lidí, které jsem kdy poznala. To, co jsem mu napsala před pár dny, byla pořád pravda. Chyběl mi. I když nedávalo smysl, aby mi tolik chyběl někdo, s kým jsem naživo a v barvě nestrávila zase až tak moc času. Ale bylo to tak. A já jsem s tím nemohla nic udělat.

V hrudi se mi všechno stáhlo a žaludek sevřely křeče. Horrost mi stoupala přes šíji až do tváří a v krku se mi udělal knedlík. Bolest se vrátila, tak silně a znenadání, že jsem se jen s přemáháním ubránila mdlobám. Chvilí mi trvalo, než jsem se vzpamatovala.

Když kluci vstoupili na pódium, postavila jsem se. Jen tak jsem mohla něco vidět alespoň na obrazkách. Kapela vypadala nepatřičně, protože v ní jednoznačně chyběl jeden člen, po němž zůstalo prázdné místo. Když přebírali cenu, skoro mi přišlo, jako by to nebylo správné. Přitom si ji tolik zasloužili.

Jasper Thorn, frontman skupiny, už neměl dlouhé kadeře, po stranách si tmavě hnědé vlasy nechal vyholit nakrátko. K černým hedvábným kalhotám si vzal košili s pestrobarevným květinovým vzorem, který podtrhoval tmavý odstín jeho pleti. Vpravo od něj stál Cillian Hunt, bledší než obvykle, s prázdným pohledem a hlavou téměř hladce vyholenou. Na sobě měl jednoduchý černý oblek a pod ním bílou košili. Na

rozdíl od něj přišel Logan Buckley, který stál úplně vlevo, v roztrhaných úzkých džínách a bundě s kapucí – to byla jeho verze večerního outfitu. Logan nechal mezi sebou a Thornem trochu odstup, jako by tak chtěl demonstrovat, že tam stává Adam. Sice nepřišel, ale duchem tu byl s námi. Ten pohled mě dojal a přitiskla jsem si dlaň na hrud'. Srdce mi tlouklo trochu moc rychle.

Thorn držel před obličejem stříbrnou sošku, kterou obdrželi za svoje album. Pak zavrtěl hlavou a zvedl ji do výšky, aby ji mohl vidět každý.

„Páni. Já prostě nevím, co říct,“ pronesl do mikrofonu a podíval se nejdřív na ostatní členy skupiny, potom zpátky do publika. „Jen málokdy mi dojdou slova, ale tohle je nejspíš jedna z těch situací.“ Odkašlal si a na obrovské obrazovce jsem viděla, jak rychle zamrkal, jako by se snažil zapudit náznak slz. Znovu si odkašlal, pak se trochu sebral. „Děkujeme nahrávací společnosti, že nám umožnila tuhle desku vytvořit, hlavně Leah Millerové za její neúnavnou podporu. Děkujeme fanouškům za přízeň a za to, že jsou s námi pořád, i když už uplynulo tolik času.“ Ještě jednou si odkašlal, párkrát polkl a znovu zavrtěl hlavou. Očividně mu opravdu došla slova. K mému překvapení mu Hunt položil ruku na rameno a naklonil se k mikrofonu. Hunt, o kterém bylo známé, že skoro nikdy nemluví. Hunt, který se v tu chvíli zdál stejně otřesený jako Thorn a Logan, jenž se za slzy zjevně nestyděl. Právě si rukávem otíral oči a potom i bradu.

„Jak vidíte, jeden náš důležitý člen dneska chybí. Tuhle cenu věnujeme Beastovi, bez kterého si připadáme nekompletní. Možná právě sedí před televizí a dívá se na nás. Jestli jo, máme tě rádi, chlape. A jsme na tebe neuvěřitelně hrdí,“ ozval se z reproduktorů Huntův hluboký hlas.

Sálem se rozezněl hlasitý potlesk. Pár lidí se zvedlo z křesel. Členové Scarlet Luck ještě jednou zvedli cenu do výšky,

poté se otočili a odešli z pódia. V dalším okamžiku už zmizeli za oponou.

Evidentně jsem ještě všechny slzy nevyplakala. Protože v tuhle chvíli mě stálo spoustu sil, abych se nerozbrečela.

ADAM

„Co kdyby sis pořídil kočku?“ zeptala se zničehonic máma.

Otočil jsem k ní hlavu a podíval se na ni s povytaženým obočím. „Proč bych to dělal?“

„Dřív ti to dělalo dobře, když jsi přišel ze školy s mizernou náladou a Chubby se ti uvelebil na klíně tím svým tlustým zadkem.“

Napůl jsem se usmál, ale byl to jen prchavý moment. Pak jsem se zase zahleděl z okna a sledoval moře. Seděli jsme v mém obýváku v Malibu, a teprve když jsme sem přijeli, došlo mi, jak moc jsem tenhle výhled postrádal. Vlny se tříštily o břeh a ztrácely se v nicotě. Foukal silný vítr, vlny se mocně zvedaly a stále znovu do sebe narážely. Podobně jsem se cítil každý den. Vstal jsem, upadl, namáhavě se vyškrábal, protože mi nic jiného nezbývalo, a pak se to opakovalo zase od začátku, jen jsem nevěděl, kdy přijde další kolaps.

Maminka se už asi týden snažila přijít na to, co by mi mohlo prospět, ale její návrhy byly k ničemu (přestože jsem jí to nikdy otevřeně neřekl). Nemohla za to. Těžko mohla pochopit, čím právě procházím, a ona věřila, že kromě terapie

a léků by mi mohlo muchlování s kočkou od všech problémů zaručeně pomoci. Já jsem ale silně pochyboval o tom, že by nějaké domácí zvíře mohlo zmírnit moji paniku z doteků a závislost na alkoholu. Léky byly v tomhle směru účinnější, i když jsem kvůli nim už přibral pár kilo. Přál jsem si, aby mi to bylo jedno, ale jak se zdálo, i po tom zhroucení mi ještě zůstala kapka ješitnosti. Ale snažil jsem se s tím nějak vyrovnat, protože ty léky mi opravdu pomáhaly. Život se mi už nezdál tak těžký.

„Já nemám na domácí zvířata čas, mami,“ odpověděl jsem po chvíli. „Kromě toho bych tu chudinku zvíře nechtěl nechávat o samotě, když...“

... na celé měsíce odjíždíme na turné, chtěl jsem říct, ale slova se mi zasekla v krku. Neměl jsem tušení, jestli po tom, co se stalo, vůbec ještě někdy na turné pojedu. Jestli mě kluci ještě budou chtít vzít s sebou. Nebo jestli jsem už všechno nenávratně zničil.

Dál jsem pozoroval moře, ale když maminka nezvykle dlouho mlčela, znovu jsem se k ní otočil. Hlava se jí v křesle svezla ke straně, ústa měla mírně pootevřená. Usnula.

Nebylo divu. V posledních dnech se o mě nepřetržitě starala a pátrala v mém domě po neuklizených zákoutích, která jsem v minulých letech docela ztratil z očí. Přitom jsem si myslel, že jsem celkem pořádný. Ale když byla na návštěvě maminka, dokázala mi opak.

Už týden se mnou trávila každičkou minutu dne, jako by se obávala, že bych si mohl něco udělat, kdyby se ode mě na dva metry vzdálila. Tahle její péče – a ten strach v očích, který se přede mnou marně snažila skrývat – mě dováděly k šílenství. Jednou jsem ji přistihl, jak stojí přede dveřmi koupelny, když jsem se sprchoval. Teprve tehdy jsem jí řekl, že by mi občas trochu odstupu neuškodilo. Nato pak uvažila vydatné irské dušené maso se zeleninou a přinutila mě spořádat několik

porcí. Silně mi to připomnělo dětství v Irsku. Byla to dobrá alternativa místo hlídání před koupelnou, tak jsem se s tím vděčně smířil.

Vstal jsem z pohovky, vzal hrubou pletenou příkrývku, kterou máma přivezla z Irska, a donesl ji ke křeslu se sklopným opěradlem, abych ji přikryl. Pak jsem zvedl prázdné šálky od čaje, který pro nás předtím uvařila, a uložil je v kuchyni do myčky. Potom jsem tam stál a chvíli nevěděl, co si počít. Tikání hodin nade dveřmi znělo skoro nepřírozeně hlasitě.

Pohled mi padl na dveře na terasu. Bez velkého rozmýšlení jsem vyšel bosky ven. Vlasy mě švihaly do tváří a oči mi začaly okamžitě slzet. Zakryl jsem si obličej před větrem a upřel oči na dveře, na něž jsem se už týden téměř nepodíval, jelikož se mi jen při samotném pomyšlení bolestivě svírala hrud'

Tohle bylo poprvé, co mamka usnula přede mnou. Poprvé od mého návratu, co jsem měl chvíli opravdu jen pro sebe. Nebyl jsem si jistý, jestli právě tohle je věc, kterou chci trávit čas. Ale očividně jsem nebyl ten, kdo tady rozhoduje – tělo fungovalo samostatně a vydalo se ke spojovacím dveřím k domku pro hosty. Protože máma přespávala v hlavní budově v pokoji naproti mé ložnici, nebyl tam od Rosiina odjezdu nikdo.

Odsunul jsem skleněné dveře a rozsvítil. Pomalu jsem se přibližoval ke dveřím na levé straně. Když jsem vešel, ucítil jsem pod nohama chladné dřevo. I tady jsem rozsvítil.

Místnost, kterou jsem jinak využíval ke zkoušení, vypadala stejně jako předtím. Ani stopy po tom, že by tu ještě nedávno někdo bydlel.

Nevěděl jsem, co jsem čekal, ale žaludek se mi začal obracet, až se mi z toho točila hlava. Ušel jsem pár kroků a svalil se na postel. Pode mnou něco zašustilo. Posunul jsem se stranou a sáhl pod příkrývku. Po chvílce šátrání jsem vytáhl malý sáček potištěný obrázky Hello Kitty. Ruce se mi roztřáslly.

Rozvázal jsem stužku, kterou byl sáček svázaný, a sáhl dovnitř. Se svraštělým čelem jsem vytáhl bílé tričko, na němž ještě visela cenovka, a tabulku čokolády. Na ní ležela obálka.

Adam, stálo tam drobným šikmým písmem.

V krku se mi utvořil knedlík. Najednou na mě dolehla veškerá tíha mého špatného svědomí.

Rosie se mě pokoušela několikrát kontaktovat. Psala mi zprávy, na které jsem prostě nebyl schopný odpovědět. Když jsem odjel do léčebny, bylo toho na mě jednoduše moc. Číst její slova a vědět, jak moc jsem ji zklamal, mi rvalo srdce z hrudi.

Můj terapeut pořád dokola zdůrazňoval, jak je důležité, abych se soustředil sám na sebe. Měl jsem přijít na to, co chci *já sám*. Co *mě* udělá šťastným. Měl jsem se postavit tváří v tvář démonům, před kterými jsem tak dlouho utíkal, a bylo mi jasné, že to nedokážu, dokud se budu probírat svými složitými city k Rosie. Měl jsem se zbavit těch negativních hlasů v hlavě, a aby se mi to podařilo, musel jsem se stát někým jiným. A tenhle jiný člověk neměl prostor na to, aby se staral o někoho dalšího kromě sebe. Možná to zní egoisticky, ale bylo to nezbytné, abych přežil a dostal se z toho ve zdraví.

Od mého posledního rozhovoru s Rosie uplynuly celé měsíce. Během odvykání jsem na ni myslel často, i když jsem nechtěl. Někdy to bolelo tolik, že jsem to všechno potlačil a snažil se nejdřív vyřešit ty nejhorší problémy. Vyhodil jsem telefon i smlouvu s operátorem. Netuším, jestli mi ještě posílala zprávy. Udělal bych to já na jejím místě? Možná. Možná taky ne. Člověk přece musí jednou prostě jít dál a já jsem vážně doufal, že to udělala.

Zhluboka jsem se nadechl. Pak jsem obrátil obálku v ruce a otevřel ji. Rosie ji zalepila třpytivou páskou a já musel spolknout knedlík, který se mi udělal v krku, když jsem ji roztrhl a vytáhl dopis. Rozložil jsem papír a byl připravený na

všechno: Vztek. Zklamání. Nenávist. Teprve když jsem duši obehnal tlustou zdí, pustil jsem se do čtení.

Milý Adame,
díky, že jsi mě tu nechal bydlet!

Zbytek nájemného jsem ti už poslala na účet. Tvoje tričko jsem bohužel zničila barvou na vlasy, proto ti tady nechávám náhradu.

S pozdravem
Rosie

Přečetl jsem si dopis znovu. A pak ještě jednou.

Ruce se mi třáslы pořád víc a nejdřív jsem nechápal proč. V jejích slovech žádný vztek nebyl. Ani zklamání. Ani nenávist.

Možná právě v tom byl ten problém.

V těch několika řádcích nebylo vůbec nic. Ani slovo o tom, co jsme spolu sdíleli. Žádné loučení, žádné emoce, kterých jsem se tolik obával. Místo toho na závěr napsala „S pozdravem“, jako by ksakru psala e-mail kolegovi.

Svezl jsem se do polštářů, na kterých v posledních měsících spávala Rosie. Bylo to stejné místo, kde ležela, když do telefonu šeptala moje jméno, tiše, zoufale a s takovým citem.

Zíral jsem na strop a v hlavě se mi všechno točilo.

Nejspíš bych měl být rád, že v dopise zněla tak stroze. Že tam nebylo nic jako „Tvoje“. Rosie ke mně totiž nikdy doopravdy nepatřila, i když jsem si to nějakou dobu přál. Měl bych mít radost, že jsem jí očividně nezpůsobil tak velkou ránu, jak jsem si myslel.

Po chvíli jsem se překulil na bok a zhluboka se nadechl. Povlečení vonělo jako čistě vyprané prádlo. Nebylo tu po ní ani stopy. Všechno bylo čisté a v takovém stavu, jak jsem to tu nechal, než se nastěhovala. Až na ten dopis v téhle místnosti

nic nenaznačovalo, že tu Rosie vůbec kdy byla. Že na téhle posteli seděla v mém tričku a poslala mi fotku, kterou jsem na novém telefonu prostě nedokázal smazat. Že tu ležela a spolu jsme se po telefonu smáli. Že tu byla, když jsme si navzájem přiznali, že jeden druhému chybíme. Když jsem se jí poprvé otevřel, což jsem ještě nikdy neudělal.

Bylo to tak dobře.

Všechno bylo tak, jak má být.

Jenže ten stažený žaludek svědčil o něčem jiném.

4

ROSIE

Právě jsem seděla nad redakčním plánem pro vánoční období. Pořád ještě mi nedocházelo, že Vánoce skutečně začnou už příští měsíc. Byla to doba, kdy sponzoři platili za krátké reklamní vstupy v naší show nejvíc peněz, a to se mi teď zrovna hodilo. Přestože počet zhlédnutí našeho pořadu byl mnohem vyšší než před rokem, po tom nešťastném virálu a mé dlouhé přestávce během léta mě opustil jeden z hlavních sponzorů a my jsme tuhle mezeru potřebovali zaplnit jinými inzerenty. Pracovala jsem na tom už pár měsíců a pořád ještě se nezdálo, že bych měla vyhráno. Každého hosta jsem musela přesvědčovat s dvojnásobným úsilím, což je nesmírně náročné, když už člověk sám nemá kde brát sílu.

„Někdy tuhle branži nesnáším,“ ozval se od svého stolu Bodhi. Opřel se s rukama založenýma za hlavou a hleděl na obrazovku svého počítače. Ta slova mi připomněla náš rozhovor na předávání cen *World Music Awards*, když jsme se bavili o Menaceovi a jeho nehorázné inscenaci.

„Pročpak?“ zeptala jsem se a rychle uložila poslední změnu redakčního plánu, než jsem se vydala k němu.

„Prosím tě, kdo fotí takovýhle věci? Je to prostě nechutný.“ Ukazoval na monitor a já se mezitím postavila vedle něj, abych zjistila, co ho tak rozhořčilo. Natočil obrazovku, abych dobře viděla na velký snímek, který si prohlížel.

Srdce mi poskočilo. Pak jednou vynechalo. Když znovu naskočilo, cítila jsem jeho tlukot až v krku. Kolena se mi na jednu podlomila. Natáhla jsem ruku ke straně, nejdřív do prázdna, pak jsem se chytila za opěrku Bodhiho židle a zaryla jsem do ní nehty, až koženka zavržala.

Nejradši bych tu fotografii ihned vymazala z paměti. Kéž by mi ji Bodhi vůbec neukazoval. Protože nikdo, opravdu *nikdo*, neměl právo být svědkem takového okamžiku. A přesto jsem jím právě byla já sama. Stejně jako nejspíš stovky tisíc lidí na planetě. Protože nějaký paparazzo měl tak málo úcty a soucitu a myslel jen na peníze, kterých za tuhle fotku určitě shrábl pěknou hromadu.

Chtěla jsem pohled odvrátit, ale nešlo to.

Na té fotce byl Adam.

Adam, který strávil několik měsíců na odvykací léčbě.

Adam, kterého teď zjevně propustili.

Můj Adam, který nikdy nebyl skutečně *můj*.

Na fotografii právě vystupoval z výtahu, za ním dva muži s rozmazanými obličejemi. Nějaká žena ho objímala kolem širokých ramen a on se k ní skláněl. Měl na sobě šedé tepláky, vytahané děravé triko a vlasy měl o dost delší. Nebylo na nich ani památky po modré barvě, kterou nosil ještě před pár měsíci. Pramínky vlasů mu padaly do tváře, že z ní nebylo téměř nic vidět. Ale to nebylo nutné. Jeho postoj působil tak zlomeně a vysíleně, že už jen ten pohled mi sevřel hrdlo.

Udělal se mi špatně. Bylo to jako úder blesku – chtěla jsem se odvrátit, ale celé to bylo tak rychlé, že jsem toho nebyla schopná. Ten obraz se mi vypálil do mozku. Aniž jsem to chtěla. Aniž jsem proti tomu mohla cokoli udělat.

Propustili ho.

Byl zpátky.

A zároveň nebyl.

Ta zpráva, kterou mi tehdy poslal... ve mně vyvolala smutek, vztek a bolest. Zároveň jsem s ním nesmírně soucítila. Chtěla jsem tam být pro něj a pomoci mu, ale teď nešlo o mě. Bylo nepříjemné si to přiznat. Připadala jsem si bezmocná, chtěla jsem něco udělat, ale neměla jsem možnost. Protože se musel soustředit na sebe, ne na mě nebo na to, co se mezi námi před časem vytvořilo. Chápala jsem to, určitě jsem chtěla, aby mu bylo líp, ale nic to neměnilo na skutečnosti, že jsem s každým nádechem mučivě postrádala všechno, co mezi námi bylo. Chyběly mi naše debaty, naše praštěné textovky, které mě vždycky rozesmály, jeho ještě rozespalý a hrubý hlas v telefonu, když se mnou mluvil a vyvolával ve mně pocit, že jsem jedna z mála lidí, na které se ten den opravdu těší. Tak strašně jsem se nemohla dočkat, až se vrátí. Hrozně, hrozně moc. Protože jsem doufala, že mu konečně budu moct ukázat, co k němu cítím. Ale sdělil mi, že si to nepřeje, a to mi zlomilo srdce tak, že jsem to předtím nepovažovala za možné.

Teď, když jsem ho viděla na té fotce, zlomeného a v troskách, jsem měla dojem, že mi kvůli němu srdce puklo znovu. Zároveň bych nejradši skočila do prvního taxíku, jela za ním a objala ho stejně pevně, jako ta žena na obrázku. I ji jsem poznala podle fotky, která stála v Adamově kuchyni. Byla to jeho maminka.

V každém případě jsem alespoň věděla, že má na své straně někoho, kdo mu po té dlouhé době pomůže s návratem do reality. Při našich rozhovorech jsem mívala dojem, že pro Adama rodina hodně znamená, proto bylo dobře, že je maminka s ním. Neměla jsem sice ani páru o tom, co všechno odvykací kúra obnáší, ale v posledních měsících jsem si

přečetla pár článků, kde se psalo, že stabilní zázemí je pro návrat do běžného života velice důležité.

„To je blbý, co? Toho fotografa bych na jeho místě zažaloval,“ ozval se Bodhiho hlas jako z veliké dálky.

Potřebovala jsem chvíli na to, abych se od fotografie odtrhla. Pak jsem si odkašlala a s námahou spolkla knedlík v krku. „Můžeš pomoci, když tu fotku nahlásíš. Kvůli porušování práva na ochranu osobnosti,“ řekla jsem a vrátila se ke svému psacímu stolu, kde jsem ztěžka dosedla na židli. Chvíli nato jsem uslyšela, jak Bodhi kliká myší a píše něco na klávesnici.

„Hotovo.“

„A tu stránku, která to zveřejnila, nejlíp začni sledovat z účtu naší show. Fotky jsou v pohodě, ale nesmějí dát člověku ránu pod pás. Když někdo šíří tyhle věci, rozhodně ho nechceme podporovat,“ pokračovala jsem. Sama jsem slyšela, že mám zastřený hlas. Upřímně řečeno nebylo čemu se divit. Vedle přání najít toho paparazza, který byl autorem oné fotky, a důkladně mu to vytmavit, mou hlavu zaplnila jediná myšlenka:

Adam je zpátky.

Jeho slova na rozloučenou byla celkem jasná. Chtěl za vším udělat tlustou čáru a musel se soustředit sám na sebe. Přesto jsem nebyla schopná zapudit tu maličkou jiskřičku naděje, která se kdesi v mém nitru rozsvítila. Neměla nic společného s námi dvěma, ale především se skutečností, že se Adamovi snad už daří lépe. Že už pominulo to, co ho do téhle situace dostalo. A to bylo všechno, co jsem pro něj chtěla.

Každíčkým coulem svého zlomeného srdce.

ADAM

Johar si foukal čaj a hleděl na mě přes okraj šálku. Měl jsem dojem, že to dělá proto, abych si přečetl nápis na hrnečku a ze srdce se mu zasmál.

Keep talking... I'm diagnosing you, stálo tam černými tiskacími písmeny.

To potěšení s úsměvem jsem mu nedopřál. Jednak proto, že by to bral jako potvrzení, a jednak proto, že mi ty jeho hrnky připadaly zkrátka debilní.

Od chvíle, co jsem před dvěma týdny opustil léčebnu, zabarikádoval jsem se s mámou v domě na pláži v Malibu. Stejně jako na klinice jsem dodržoval pevně stanovený režim, který mi dával jistotu. Vzbudil jsem se, nasnídal, šel si zacvičit, maloval, četl nebo se snažil psát texty, naobědval se, strávil pár chvil s mámou. Většinou jsme se šli projít po pláži. Večer jsme společně vařili, když jsem se k tomu odhodlal, a při jídle jsme sledovali nějakou ptákovinu v telce. Pozdě večer jsem si šel lehnout, nějak se prokousal nocí a ráno to šlo zase od začátku. Každou minutu jsem měl nějak naprogramovanou a tenhle rozvrh byl pro mě něco jako berlička, která mi pomohla dojít

na konec dne. Byla to zaběhnutá rutina, kterou narušilo jen to, když jsem jednou ráno slyšel mámu telefonovat.

„Oni ty fotky otiskli všude, slečno Millerová. Všude! Nevím, jak mu to mám říct. To s tím nemůžete něco udělat?“ Následovala pauza. Potom... „Zase má mobil. Ne, ještě ne. Měl by to slyšet ode mě. Bože, udělejte prosím vás něco. Udělal veliký pokrok, já se prostě bojím...“ Zbytek věty jsem neslyšel.

Nejdřív jsem nevěděl, jestli si mám zalézt s mobilem do domu pro hosty, kde jsem spal od toho večera, kdy jsem našel Rosiin dopis. Ale nakonec jsem se přemohl a šel za mámou do kuchyně. Otočila se ke mně se slzami v očích. Chvíli nato jsem našel ty fotky.

„Někdo mě vyfotil při odchodu z léčebny. Netuším, proč to všude ukazují teprve teď – možná chtěli vyšroubovat cenu.“ Prostě jsem ty informace ze sebe vychrlil. V poslední době jsem se naučil, že je to tak lepší. S Joharem jsme na sebe měli hodinu, a ta většinou uplynula rychleji, než jsem se nadál.

Zpočátku jsem se terapeutovi vzpíral, protože mluvení pro mě bylo vážně to nejtěžší. Johar byl navíc nesnesitelný mrdlant; vždycky se poněkud přehnaně radoval, jakmile ze mě něco vypáčil. I teď se na mě díval, jako by stejně už dávno věděl, co mě trápí, jen si to musel v hlavě ještě jednou rozebrat, než odpověděl. Měl indické kořeny, černé vlasy nosil nagelované dozadu, místy mu v nich prosvítaly šedé pramínky. Knír si podle mě zastříhoval až příliš dokonale a chodil v džínách a košilích s pestrými vzory, které mi občas připomínaly Thorna. Jenže Johar si zapínal knoflíčky až ke krku a tenisky se mu k jeho outfitu nikdy nehodily. Chvíli to trvalo, ale časem jsem se naučil si ho vážit. Postupně jsem si začal všimnout toho, jak je příjemné mluvit s někým, kdo tolik neřeší všechny ty sračky. S někým, kdo má zkušenosti s podobnými problémy,